

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1108220164
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Sedláčková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1108220164.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Moniky Školníčkovej a JUDr. Marty Šašinkovej v právnej veci žalobcu: F. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XX, XXX XX R. B. X., zast. JUDr. Dušan Repák, advokát, Křížna 47, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: 1/ R.. V. Y., nar. X.X.XXXX, bytom Ľ. XXXX/XX, XXX XX Z.-B., zast. Mgr. Ľubomíra Liptáková, advokátka, Pribišova 1, 841 05 Bratislava - mestská časť Karlova Ves a žalovanému 2/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 5.208,81 eur s príslušenstvom o odvolaní žalovaného 1/ a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/110/2008-280 zo dňa 2.3.2018, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/110/2008-280 zo dňa 2.3.2018 v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

II. Súd priznáva žalobcovi spoločne a nerozdielne voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I napadnutým rozsudkom uložil žalovanému 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 4.035,31 eur, úrok z omeškania 9% p.a. zo sumy 4.035,31 eur od 27.10.2006 až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň súd žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 53,82 % voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/, pričom o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd uviedol, že žalobou doručenu dňa 19.8.2008 sa žalobca domáhal, aby žalovaní 1/ a 2/ (pôvodne žalovaný 1/ a intervenient na strane žalovaného) zaplatili spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 5.208,81 eur s 9 % úrokom z omeškania od 28.8.2006 do zaplatenia, ako aj s trovami konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 28.8.2006 došlo k dopravnej nehode tak, že žalovaný 1/ so svojím osobným motorovým vozidlom zn. ŠKODA OCTAVIA 98, EČV Z. XXX H. na križovatke nerešpektoval dopravnú značku Daj prednosť v jazde, pričom došlo k zrážke medzi vozidlami žalovaného 1/ a žalobcu. V protokole o nehode cestnej premávky Okresný dopravný inšpektorát Oddelenie dopravných nehôd v Bratislave - okolie sa jednoznačne konštatoval, že vodič Lach, t.j. žalovaný 1/, porušil ustanovenie § 19 ods.1 zák. NR SR č. 315/1996 Z.z. Predmetné poškodené vozidlo si dal opraviť žalobca v servisnom podniku DRUTECHNA, autodružstvo Bratislava. Opravu predmetného vozidla opravovňa vyúčtovala faktúrou č. 076220237 na sumu 193.020 Sk a faktúrou č. 076220268 na sumu 28.400,50 Sk, celková čiastka predstavovala sumu 221.420,50 Sk. Žalovaný 2/ (pôvodne intervenient na strane žalovaného 1/) uhradil len sumu 64.500 Sk. Žalobca mal za to, že pre

výšku náhrady škody nie je rozhodný faktor, akú cenu malo motorové vozidlo v čase vzniku škody, ale rozhodujúca je skutočnosť, aká škoda vznikla, pričom žalobca nemusel mať výdavky za opravu, keby žalovaný 1/ neporušil svoju povinnosť pri riadení motorového vozidla. Žalobca ďalej ozrejmil, že ani opravu, ani výmenu poškodených častí si nedal urobiť z vlastného rozhodnutia, aby si vylepšil jazdné vlastnosti poškodeného motorového vozidla, ale k oprave bol donútený konaním žalovaného 1/, ktorý poškodenie zaviniť tým, že porušil predpisy o prevádzke motorových vozidiel. Poukázal, že vykonanou opravou sa cena motorového vozidla znížila. Podľa žalobcu jeho vozidlo opravou nebolo zhodnotené, ale bolo len uvedené do predošlého stavu a odstránené boli len tie vady, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti so zavinenou haváriou, čo by sa odzrkadlilo napr. pri predaji takéhoto vozidla, na ktoré by sa pozeralo ako na vozidlo havarované a nie vozidlo zhodnotené opravou.

3. Žalovaný 1/ sa k žalobe vyjadril tak, že škody spôsobené prevádzkou motorového vozidla iným účastníkom cestnej prevádzky sú hradené poisťovňou na základe povinného zmluvného poistenia a výšku náhrady určuje poisťovňa, do ktorého nemôže škodca zasahovať, taktiež sa nemôže vyjadrovať ku skutočnosti, či došlo k zhodnoteniu opravovaného vozidla, nakoľko to riešia interné predpisy poisťovne.

4. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že dopravnou nehodou zo dňa 28.8.2006, zavinenou žalovaným 1/, ktorý má s poisťovňou uzatvorenú poistnú zmluvu č. 6526687131, vznikla poistná udalosť, ktorá je vedená pod číslom PU č. 9509347497, pri ktorej likvidácii bol vypracovaný výpočet hodnoty vozidla a výšky škody, podľa ktorého všeobecná hodnota vozidla pred poškodením bola 125.000 Sk, vypočítaná podľa systému AUDATEX. Nakoľko náklady na opravu poškodenia boli vyššie ako všeobecná hodnota vozidla pred poškodením, jednalo by sa o neekonomickú opravu a z uvedeného dôvodu bola predmetná škodová udalosť likvidovaná ako totálna škoda. Vo výpočte všeobecnej hodnoty vozidla bol realizovaný aj výpočet „zvyškov“ vozidla, teda vraku vozidla po škodovej udalosti, podľa ktorého bola hodnota použiteľných „zvyškov“ vozidla vo výške 60.500 Sk (2.008,23 eur) a plnenie z predmetnej škodovej udalosti bolo realizované všeobecnou hodnotou vozidla pred poškodením a hodnotou použiteľných zvyškov po poškodení, ktorý predstavuje sumu vo výške 64.500 Sk (2.141 eur), ktorá suma bola žalobcovi poukázaná dňa 13.10.2006. Ďalej žalovaný 2/ poukázal na judikát R 27/1977, v ktorom sa uvádza, že pri škode, spôsobenej na starších použitých a čiastočne opotrebovaných veciach, postupujú sudy správne, keď zisťujú všeobecnú cenu, ktorú mali v čase poškodenia. Žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

5. Žalobca svojím podaním k uvedeným vyjadreniam konštatoval, že žalovaný 1/ nepreukázal, že vozidlo sa zhodnotilo a zároveň ohľadom judikátu R 27/1977, na ktorý poukázal žalovaný 2/ zdôraznil, že tento je s prihliadnutím na rozvoj motorizmu zastaralý a slúži na bezdôvodné obohatenie poisťovateľov.

6. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 16.2.2015 pripustil zmenu návrhu v označení žalovaného 2/ namiesto intervenienta na strane žalovaného a zmenu žaloby v znení, že žalovaný 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 5.208,81 eur s 9 % úrokom z omeškania od 14.10.2006 do zaplataenia ako aj spolu s trovami konania. Súd zároveň nepripustil návrh žalovaného 2/ o vykonanie znaleckého dokazovania. Na predmetnom pojednávaní právny zástupca žalobcu poukázal na judikáty Ústavného súdu Českej republiky, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR vzťahujúce sa na danú vec, v zmysle ktorej tieto rozhodnutia konštatujú, že sa jedná o nútenú škodu a oprava znehodnocuje vozidlo, nakoľko sa zmenšuje jeho predajnosť.

7. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom, ktorým zaviazal žalovaného 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 5.208,81 eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 14.10.2006 do zaplataenia a trovy konania vo výške 767,06 eur, nakoľko mal za to, že je potrebné prihliadať aj na to, že skutočná hodnota havarovaného vozidla bude nepochybne vždy nižšia, ako pôvodná hodnota hoci jazdeného, ale nehavarovaného vozidla. Škodu si žalobca nespôsobil sám, nenesie tak žiadnu zodpovednosť za vzniknutú škodu, ale jej dopad by znášal len žalobca, ktorý by sa takto dostal do oveľa horšieho postavenia ako škodca. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 1Cob 295/2015-150, zo 16.2.2017 zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd upozornil, že na pojednávaní dňa 16.2.2015, kedy súd pripustil zmenu žaloby v označení sporových strán a zmenu petitu nebol prítomný ani žalovaný 1/ a ani intervenient na strane žalovaného 1/. Súd prvej inštancie o prípustnosti zmeny žaloby rozhodol na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, avšak toto rozhodnutie nevypracoval a nedoručil do vlastných rúk stranám sporu, ktoré neboli prítomné na predmetnom pojednávaní, a teda nepostupoval v súlade s § 142 CSP čo zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Predmetnú vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvej inštancie písomne vypracuje uznesenie, ktorým pripustil zmenu žaloby na pojednávaní a doručí ju neprítomným stranám sporu.

8. Konajúci súd po vrátení veci písomne vyhotovil uznesenie o pripustení zmeny žaloby, ktoré doručil stranám a nariadil pojednávanie na 19.1.2018, na ktorom žalovaný 2/ vzniesol námietku premlčania podanej žaloby voči žalovanému 2/ ako strane konania. Ďalej upozornil na tú skutočnosť, že žalobca mal živnosť, bol platcom DPH, škoda preto nemá zahŕňať DPH. Žalobca rozporoval podanú námietku, keďže zo žalobného petitu a návrhu vyplýva, že išlo len o chybu v písaní a označení strán. Žalovaný 2/ predložil v konaní súkromný znalecký posudok, v ktorom znalec určil reprodukčnú obstarávaciu hodnotu vozidla pred poškodením vo výške 4.192 eur s DPH. Z posudku ďalej vyplýva, že oprava je neekonomická, neodporúča sa a posudzuje sa ako totálne zničenie vozidla, čo potvrdzujú aj vzorky inzerátov priložených k znaleckému posudku. Zároveň upozornil na skutočnosť, že žalobca ako živnostník bol platiteľom dane DPH, preto mu neprináleží plnenie zodpovedajúce rozsahu 19 % DPH, keďže sa nejedná o škodu, preto sa nemôže domáhať sumy vyššej ako 432,11 eur. V prípade, ak by sa súd s argumentáciou o neekonomickej oprave nestotožnil, upozornil, že po odčítaní 19 % DPH zo žalobnej sumy, si žalobca mohol uplatniť maximálne 4.035,31 eur.

9. Z vyjadrenia žalobcu predloženého na pojednávaní dňa 2.3.2018 vyplýva, že žalovaný 2/ bol riadnou stranou sporu, od ktorého žalobca požadoval plnenie od podania návrhu, a preto tento nárok nie je premlčaný. Ohľadne znaleckého posudku uviedol, že ukazovateľ reprodukčnej obstarávacej hodnoty nie je podstatný na vznik a náhradu škody za danej situácie. Žalobca tiež uviedol, že si žiaden odpočet DPH neuplatňoval v rozhodujúcom čase, kedy skutočne uhradil faktúry. Tieto boli vystavené na subjekt žalobcu, nie na živnostníka, ale ako fyzickú osobu s adresou trvalého bydliska, teda inou ako mal v čase opravy miesto podnikania. Na predmetnom pojednávaní žalovaný 2/ vzal námietku premlčania späť a vyjadril sa, že na nej netrvá.

10. Súd prvej inštancie poukázal v rozhodnutí na ust. § 132 ods. 1, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, 2, § 218 ods. 1, § 470 ods. 1, 2 CSP, § 4 ods. 1, 4, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 415, § 427 ods. 1 a 2, § 428 veta prvá, § 442 ods. 1, § 443 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty a dospel k záveru že žaloba je čiastočne dôvodná.

11. Súd prvej inštancie nepovažoval za sporné, že ku škode došlo prevádzkou motorového vozidla žalovaného 1/, ktorý ju zavinil tým, že nerešpektoval dopravnú značku. Žalovaný 1/ mal so žalovaným 2/ k motorovému vozidlu v jeho vlastníctve uzatvorenú poistnú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Opravu predmetného motorového vozidla po škodovej udalosti v autoservise tiež považoval za nespornú, pričom náklady na opravu podľa predložených faktúr a preukázanej úhrady predstavovali celkovo sumu 7.349,81 eur s DPH (6.176,31 eur bez DPH). Z tejto sumy, vynaloženej žalobcom na opravu motorového vozidla mu bola zo strany žalovaného 2/, u ktorého je žalovaný 1/ povinne zmluvne poistený, uhradená len časť vo výške 2.141 eur ako rozdiel medzi všeobecnou hodnotou vozidla pred poškodením a hodnotou použiteľných zvyškov vozidla po poškodení.

12. Súd prvej inštancie považoval za sporný rozsah a výšku škody, ktorý mal žalovaný 1/ ako škodca žalobcovi ako poškodenému spôsobiť a ktorú aj uplatnil v tomto konaní voči žalovaným, ako aj namietané zhodnotenie vozidla opravou. V priebehu konania sa stala spornou aj otázka zníženia poistného plnenia o výšku sumy odpočtu DPH za vykonanú opravu, ktorú si žalobca ako platiteľ dane mal uplatniť.

13. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný 1/ v danom prípade zodpovedá za vzniknutú škodu objektívne ako prevádzateľ (vlastník) motorového vozidla podľa § 428 OZ, čím je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného 1/ v spore. Pasívna vecná legitímácia žalovaného 2/ je daná tým, že je poisťovateľ žalovaného 1/, voči ktorému má žalobca ako poškodený priamy nárok na náhradu škody titulom uzatvoreného povinného zmluvného poistenia zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla žalovaného 1/. Žalovaní zodpovedajú žalobcovi solidárne, a to žalovaný 2/ z titulu priameho nároku poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi škodcu a žalovaný 1/ z titulu zodpovednosti za škodu. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný 2/ na vznesenej námietke premlčania netrval, v priebehu konania ju vzal späť, súd na túto neprihliadal. Žalovaný 2/ likvidoval

poistnú udalosť, pričom z uplatnenej náhrady škody odmietol vyplatiť časť náhrady vecnej škody s poukazom na neekonomickosť opravy poškodeného motorového vozidla. Žalobca si v spore uplatňuje doplatenie rozdielu medzi skutočne vynaloženými finančnými prostriedkami titulom opravy motorového vozidla a sumy vyplatenej žalovaným 2/.

14. Súd prvej inštancie poukázal na nález sp. zn. II. ÚS 2221/07, v ktorom Ústavný súd Českej republiky konštatoval, že nie je možné prehliadnuť, že poškodenému bolo tzv. zhodnotenie vozidla protiprávnym konaním v podstate vnútené. Opravou vozidla pritom poškodený obvykle sleduje iba jeho uvedenie do stavu pred nehodou. Pokiaľ opravu vozidla nie je možné previesť úspornejšie a smeruje len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, nie je spravodlivé, aby boli poškodení pravidelne nútení doplácať za zfunkčnenie vozidla mnohokrát nemalé čiastky. Ústavný súd nevylúčil, že poškodený by mohol byť aj v dôsledku účelne vykonanej opravy jednoznačne a nepochybne obohatený oproti stavu pred nehodou, taká situácia však bude len výnimočná, pričom tieto okolnosti by museli prevážiť nad obvyklým znížením trhovej hodnoty havarovaných vozidiel. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS 795/2016, pričom vychádzal z toho, že ak v dôsledku protiprávneho konania škodcu dôjde k poškodeniu veci, je v zmysle princípu úplného odškodnenia kľúčové, aby bola hodnota veci obnovená vo všetkých ohľadoch, nielen hodnota funkčná, či technická; tým by totiž a priori bola obmedzená možnosť vlastníka nakladať s vecou ekonomicky racionálnym spôsobom v rovnakom rozsahu a za rovnakých podmienok ako pred poškodením veci. V zmysle uvedeného je potrebné nahradiť náklady nielen na obnovu funkčnosti veci, ale aj hodnotu trhovú, aby vec prinášala svojmu vlastníkovi rovnaký úžitok. Je všeobecnou známou skutočnosťou, že cena havarovaného vozidla bude vždy nižšia ako cena rovnako technicky vybaveného vozidla, ktoré dosiaľ havarované nebolo. Je preto potrebné vziať do úvahy, že každé vozidlo opravené v dôsledku havárie stráca na svojej trhovej hodnote. Poškodený nemôže doplácať na neschopnosť škodcu opraviť vozidlo rovnakými opotrebovanými dielmi, ak takéto „zhodnotenie“ neprinesie poškodenému na jeho vozidle zlepšenie úžitkových vlastností alebo zvýšenie jeho všeobecnej ceny. Ak oprava bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu škodovej udalosti, nie je možné prenášať povinnosť k úhrade nákladov takejto opravy na poškodeného a škodcu tak neodôvodnene zvýhodňovať. Konajúci súd uviedol, že k prezentovanému právnomu názoru sa prikláňajú aj slovenské všeobecné súdy, napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 671/2014, sp. zn. 5Co 842/2014, sp. zn. 5Co 70/2016 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 180/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 161/2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo 48/2012.

15. Súd prvej inštancie poukázal na tú skutočnosť, že poškodený si uplatňoval náhradu škody z povinného zmluvného poistenia škodcu, preto ho škodca ani poisťovňa nemôže nijakým spôsobom nútiť do likvidácie škodovej udalosti totálnou škodou, ak je vozidlo opraviteľné. Poškodený si dal opraviť havarované vozidlo pred ukončením šetrenia poistnej udalosti a oznámením o likvidovaní poistnej udalosti ako totálnej škody. Ak pristúpi poistený k oprave vozidla namiesto likvidácie poistnej udalosti ako totálnej škode, je treba pri určení náhrady vychádzať z výšky nákladov na opravu vozidla a posudzovať ich účelnosť a nevyhnutnosť týchto nákladov. Účelnou opravou je tá, ktorá smeruje k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Súd mal za to, že z následného záveru znalca, že sa jednalo o totálnu škodu a oprava by bola neekonomická, nie je možné vyvodzovať, že náklady na opravu vozidla neboli účelné. Za hľadisko významné pre určenie výšky náhrady súd považoval otázku, či opravou došlo k zhodnoteniu vozidla, vylepšeniu úžitkových vlastností a tým aj k prípadnému bezdôvodnému obohateniu poškodeného. Ak uzavrel znalec len otázku všeobecnej hodnoty vozidla v čase dopravnej nehody, je nepodstatné, že škodu vyhodnotil ako totálnu. Rozhodujúcou okolnosťou by bolo len to, ak by žalovaný preukázal, že vykonanou opravou došlo k zhodnoteniu veci, teda k zvýšeniu všeobecnej hodnoty vozidla po vykonanej oprave oproti všeobecnej hodnote vozidla v čase škodovej udalosti. Samotná oprava neprinesla poškodenému zlepšenie úžitkových vlastností vozidla s poukazom aj na prílohu k faktúre, z ktorej vyplýva, aké časti vozidla boli opravované. Z týchto položiek je zrejmé, že v danom prípade nešlo o zlepšovanie funkčných skupín na staršom motorovom vozidle, ale o opravu s odstraňovaním následkov poškodenia častí motorového vozidla, ktoré svoju funkciu plnili na staršom automobile rovnako ako na vozidle novom (napr. karoséria, lakovanie). Tieto skutočnosti ani žalovaní nenamietali, v konaní preto neboli sporné.

16. V súvislosti s námietkou žalovaného 2/ týkajúcej sa odpočtu DPH z nákladov za opravu súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 31.10.2013, sp. zn. 25Cdo 3039/2011, podľa ktorého pri „účtovaní ceny opravy zo strany opraviteľa je DPH bežnou súčasťou ceny

diela, takže pre objednávateľa predstavuje časť nákladov, ktoré musel vynaložiť na uvedenie poškodenej veci do pôvodného stavu. Nie je preto dôvod, aby táto čiastka bola v rámci náhrady škody odčítaná. Jedinú výnimku z tohto pravidla je situácia, kedy poškodený je sám platcom DPH, škoda vznikla na jeho majetku, ktorý používa pri svojej činnosti podliehajúcej daňovej povinnosti a vznikol mu zároveň nárok na odpočet DPH voči správcovi dane. V takom prípade je skutočnou škodou iba čiastka vynaložená na uvedenie veci do pôvodného stavu bez uhradenej DPH platcom na vstupe, lebo iba o túto čiastku sa vzhľadom k nároku poškodeného na tento odpočet majetok poškodeného znížil“. Preto, ak majú byť nahradené náklady potrebné k uvedeniu veci do pôvodného stavu, potom v prípade, že poškodený je platcom DPH a škoda vznikla na jeho majetku, ktorý používa pri podnikaní, predstavujú náklady na opravu tohto majetku vykonané treťou osobou zdaniteľné plnenie v zmysle citovaného zákona o dani z pridanej hodnoty. Zároveň, ak je osoba, ktorá opravu vykonala, taktiež platcom DPH a voči poškodenému túto daň uplatnila, vzniká za normálneho behu okolností nárok poškodeného na odpočet DPH voči správcovi dane pri priznaní DPH na výstupe, pričom to rovnako tak platí aj pri priznaní DPH na vstupe a je irelevantné, či odpočet voči správcovi dane aj reálne žalobca uplatnil. Žalobca, ako platca DPH v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by u neho v konkrétnom prípade nastala taká okolnosť, ktorá by mu bránila pri uplatnení odpočtu DPH zaplattenom v rámci nákladov vynaložených na opravu poškodeného vozidla, preto v tejto časti žalobu súd prvej inštancie zamietol a požadovanú istinu vo výške 1.173,50 eur predstavujúcu DPH, nepriznal.

17. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na § 11 ods. 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z., § 517 ods. 1 a 2 OZ, nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2008, ako aj na skutočnosť, že základná úroková sadzba NBS v období od 27.9.2006 do 27.3.2007 bola vo výške 4,75%. Žalobca požadoval okrem istiny zaplattenie 9 % ročného úroku z omeškania z tejto istiny od 14.10.2006 až do zaplattenia. Žalovaný listom zo dňa 11.10.2006 ukončil šetrenie poisťnej udalosti, pričom uplynutím 15-teho dňa nasledujúcim po tomto dni dostal žalovaný 2/ do omeškania s plnením svojho záväzku. Dátum ukončenia šetrenia poisťnej udalosti nebol sporný. Súd preto v časti úroku z omeškania uplatneného v žalobnom petite žalobcovi vyhovel len čiastočne a priznal mu právo na zaplattenie úroku z omeškania, tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Samotnú výšku úroku súd určil až odo dňa nasledujúceho po dni lehoty splatnosti, teda od 27.10.2006 do zaplattenia. Základná úroková sadzba NBS platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (k 27.10.2006) predstavovala 4,75 % ročne, teda dvojnásobok tejto diskontnej sadzby v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Nariadenia vlády v znení účinnom k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu predstavoval 9,5 % ročný úrok z omeškania. Vzhľadom na zásadu iudex ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), súd nemohol priznať viac, ako žalobca požadoval, preto priznal len požadovaný 9 % ročný úrok z omeškania. Súd prvej inštancie tak vo výroku II. rozsudku vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, t.j. v časti istiny vo výške 1.173,50 eur a v časti o zaplattenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.208,81 eur od 14.10.2006 do 26.10.2006, ako aj úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.173,50 eur od 27.10.2006 do zaplattenia, ako rozdielu medzi žalobcom uplatnenou istinou a úrokom z omeškania z tejto sumy a súdom priznanej istiny vo výške 4.035,31 eur a zákonným úrokom z priznanej istiny vo výške 9 % ročne od 27.10.2006 do zaplattenia.

18. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 53,82 %. Súd prvej inštancie uviedol, že počas konania došlo k úprave pôvodnej žaloby čiastočným späťvzatím, keď žalobca vzal žalobu v časti úroku z omeškania späť a uplatňoval úrok z omeškania od 14.10.2006. Súd pri rozhodovaní o trovách konania musel na predmetné späťvzatie žaloby v časti úrokov 9 % ročne zo sumy 5208,81 eur od 28.8.2006 do 13.10.2006 prihliadať. Rovnako tak pri určení výšky nároku na náhradu trov konania prihliadal na zamietnutie žaloby v časti. Po odpočítaní úspechu žalovaného, ktorý predstavuje neúspech žalobcu vo výške 23,09% od úspechu žalobcu vo výške 76,91%, čiastočný úspech žalobcu vo veci predstavoval 53,82%, čo predstavuje percentuálne vyjadrenie čistého úspechu žalobcu v konaní.

19. Proti rozsudku voči výroku I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný 2/ z dôvodu podľa § 365 ods. I písm. h) CSP. V odvolaní žalovaný 2/ uviedol, že žalobca si dal predmetné motorové vozidlo opraviť za sumu 7.349,81 eur vrátane DPH (6.176,31 eur bez DPH), samotná reprodukčná obstarávacia hodnota predmetného motorového vozidla pred nehodou bola podľa znaleckého posudku vo výške 3.062 eur vrátane DPH (2.576,47 eur bez DPH). Súčasťou znaleckého posudku sú aj vzorky inzerátov, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že obdobné motorové vozidlo bolo možné zakúpiť v danom období

za podstatne nižšiu sumu (cca 4.000 eur), než stála oprava predmetného motorového vozidla (7.349,81 eur). Žalovaný 2/ mal za to, že ustanovenia § 442 ods. 1, 2, 3 OZ súd prvej inštancie neaplikoval správne a vôbec nezohľadnil záver predloženého znaleckého posudku, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti vrátane vyhlásenia znalca podľa §209 ods. 2 CSP, preto mal súd postupovať pri vykonávaní tohto dôkazu tak, akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca. Ako ďalej žalovaný 2/ uviedol, požiadavka poškodeného na náhradu škody voči škodcovi sa môže prejaviť dvoma spôsobmi, a to buď škoda bude uhradená v peniazoch, alebo bude škoda uhradená uvedením do pôvodného stavu, pričom poskytnutie plnenia vo výške hodnoty predmetného motorového vozidla pred poškodením plne kompenzovalo žalobcovu škodu, ktorý tieto finančné prostriedky mohol použiť na zakúpenie obdobného motorového vozidla. Zároveň nemožno zvýhodňovať samotného žalobcu, ktorý by podľa napadnutého rozsudku súdu mohol dať predmetné vozidlo opraviť za ľubovoľnú sumu, pričom samotné vozidlo môže byť nepatrnej hodnoty. V zmysle Občianskeho zákonníka má požiadavka na vrátenie veci do pôvodného stavu prednosť pred peňažnou náhradou, avšak musia byť kumulatívne splnené požiadavky, a to ak poškodený o to požiadal a musí to byť možné a účelné. Taktiež podmienka účelnosti je viazaná na ekonomickú stránku vrátenia veci do pôvodného stavu, t.j. či nie je v zjavnom nepomere k úhrade škody v peniazoch. Žalovaný 2/ považoval za potrebné v danom prípade aplikovať ustanovenia § 443 OZ, podľa ktorého sa pri určení výšky škody na veci vychádza z ceny veci v čase poškodenia. Je pravda, že v zmysle ustanovenia §442 ods. 3 OZ má poškodený právo, aby sa poškodená vec uviedla do predchádzajúceho stavu, avšak zároveň nemožno opomenúť vzájomný súvis a prepojenie týchto ustanovení tak, že predchádzajúcim stavom je stav v čase škodovej udalosti.

20. Žalovaný 2/ ohľadom súdom uvádzaných rozhodnutí v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že všetky rozhodnutia podmieňujú pri odškodňovaní poškodeného výšku náhrady škody účelnosťou a nevyhnutnosťou, čo v danom prípade nebolo naplnené, pretože žalobca si dal predmetné motorové vozidlo neúčelne opraviť za takmer dvojnásobok hodnoty motorového vozidla, čo je rovnako potrebné v danej veci zohľadniť. Žalovaný 2/ opätovne poukázal na závery znaleckého posudku. Znalec určil reprodukčnú obstarávaciu hodnotu vozidla pred poškodením vo výške 4.192 eur vrátane DPH a tiež určil hodnotu predajných zvyškov na motorovom vozidle na sumu 1.130 eur vrátane DPH. Výška škody na predmetnom motorovom vozidle teda predstavuje sumu 3.062 eur vrátane 19% DPH v čase vzniku škody. Skutočnosť, že sa jednalo o totálnu škodu potvrdzujú aj vzorky inzerátov priložených k znaleckému posudku, z ktorých je zrejmé, že predmetné motorové vozidlo v obdobnej výbave, stave, veku, počte najazdených kilometrov, ... bolo možné nadobudnúť za podstatne nižšiu sumu, než boli náklady potrebné na opravu motorového vozidla, avšak súd prvej inštancie sa uvedenými závermi nezaoberal. Podľa názoru žalovaného 2/ preto súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď neprihliadol na uvedené skutočnosti a žalovaných zaviazal na zaplatenie v zmysle napadnutého rozsudku, keď žalobca dostatočne nepreukázal žalobou uplatnený nárok, pričom súd prvej inštancie mal podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalovanej priznať náhradu trov konania v celom rozsahu. Záverom žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému 1/ a 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, alternatívne aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

21. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný 1/ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Úvodom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/234/2007 ako aj na rozhodnutia R 55/1971 a R 27/1977 a uviedol, že aj keď žalobca podľa jeho tvrdenia v dôsledku poškodenia motorového vozidla úplne stratil možnosť jeho ďalšieho využívania, jeho skutočnú škodu v zmysle § 442 ods. 1 OZ (ujmu v jeho majetkovej sfére) nepredstavuje celá hodnota rovnakého alebo porovnateľného opotrebovaného motorového vozidla. Žalobca by mohol byť odškodnený sumou 125.000 Sk (4.149,24 eur) zodpovedajúcou reprodukčnej obstarávacej cene motorového vozidla pred poškodením, len ak by došlo k úplnému zničeniu všetkých častí a súčiastok jeho motorového vozidla, avšak v danom prípade k takémuto rozsahu poškodenia nedošlo. Na vozidle síce bola konštatovaná tzv. totálna škoda, so zreteľom na ktorú nebolo vhodné a účelné pristúpiť k jeho oprave, avšak v dôsledku poškodenia vozidla nenastala úplná majetková strata žalobcu, lebo mu zostali zvyšky motorového vozidla. Žalovaný 1/ ďalej ozrejmil, že z hľadiska určenia výšky škody spôsobenej na motorovom vozidle treba vziať na zreteľ, že zachované a nepoškodené zvyšky vozidla majú objektívne vždy majetkovú hodnotu pri určovaní výšky ktorej nie je rozhodujúce, akým spôsobom je v individuálnom prípade ten - ktorý poškodený subjekt spôsobilý, alebo schopný naložiť s touto hodnotou. Pokiaľ by žalobcovi bola vyplatená náhrada škody vo výške 125.000 Sk (4.149,24 eur) bol by žalobca neodôvodnene zvýhodnený

o sumu 60.500 Sk, t.j. 2.008,23 eur vyjadrujúcu hodnotu predajných zvyškov jeho poškodeného motorového vozidla, pričom ak by táto nebola odpočítaná od reprodukčnej zostatkovej ceny hodnoty, došlo by k jeho neodôvodnenému zvýhodneniu. V tejto súvislosti žalovaný 1/ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to sp. zn. 5Cdo 120/2007 a sp. zn. 1Cdo 226/2005.

22. Ako ďalej žalovaný 1/ uviedol, v zmysle § 209 CSP požiadal znalca z odboru Doprava cestná, odhad hodnoty cestných vozidiel, aby spracoval znalecký posudok za účelom výpočtu škody na motorovom vozidle, pričom poukázal na záver tohto znaleckého posudku, v zmysle ktorého je oprava neekonomická, neodporúča sa a posudzuje sa ako totálne zničenie vozidla. Znalec následne určil reprodukčnú obstarávaciu hodnotu vozidla pred poškodením vo výške 4.192 eur vrátane DPH a tiež určil hodnotu predajných zvyškov na motorovom vozidle na sumu 1.130 eur vrátane DPH. Výška škody na predmetnom motorovom vozidle predstavovala sumu 3.062 eur vrátane 19% DPH v čase vzniku škody. Suma 3.062 eur vrátane 19% DPH predstavuje bez DPH (488,89 eur) čiastku vo výške 2.573,11 eur. Keďže žalovaný 2/ v rámci likvidácie predmetnej udalosti uhradil žalobcovi sumu 2.141 eur s poukazom na predmetný znalecký posudok žalobca mal nárok na finančnú čiastku vo výške 432,11 eur. Vzhľadom na uvedené žalovaný 1/ zotrval na názore, že v danom prípade sa jednalo o totálnu škodu na predmetnom motorovom vozidle avšak súd prvej inštancie mal vyhodnotiť každý dôkaz, jeho pravdivosť a vecnosť, nakoľko mu túto povinnosť ukladá § 191 ods. 1 CSP. Žalovaný 1/ opätovne poukázal na § 209 CSP s tým, že predložený znalecký posudok spĺňa podmienky formulované v § 209 ods. 2 CSP, preto nemožno súhlasiť s tvrdením, že žalovaný mal preukázať, že vykonanou opravou došlo k zhodnoteniu veci a súd prvej inštancie uprednostnil faktúru predloženú žalobcom oproti znaleckému posudku, ktorý rovnako, ako likvidátor vyhodnotil, že ide o totálnu škodu, oprava je neekonomická, určil sumu, ktorú mal zaplatiť žalovaný 2/ a určil finančnú čiastku, ktorá predstavuje hodnotu predajných zvyškov. Žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v plnom rozsahu a žalobcu zaviazne náhradou trov konania alebo aby rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

23. K odvolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca, ktorý opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo 48/2012 zo dňa 28.3.2013 ako aj na nález Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2221/07 zo dňa 19.3.2008. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie ustálil, že správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby obnovil funkčnosť vozidla a tých jeho častí, ktoré boli aj pred škodovou udalosťou plne funkčnými. V zmysle takéhoto správania a konania žalobcovi vznikli náklady na vykonanú opravu v rovine škody. Žalobca, rovnako ako súd prvej inštancie, zastával názor, že nikdy nebola sporná skutočnosť, že v dôsledku porušenia dopravných predpisov žalovaným 1/ došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo žalobcu, kedy predmetom tunajšieho konania je nárok na náhradu škody, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s uvedením predmetného motorového vozidla do stavu pred dopravnou nehodou. Náklady, ktoré žalobca zaplatil za opravu poškodeného motorového vozidla, aby toto uviedol do stavu pred dopravnou nehodou, sú takmer identické ako odhad nákladov na opravu motorového vozidla, ktorých vyčíslenie zabezpečil žalovaný 2/, keď žalobca zaplatil sumu 7.349,81 eur (221.420,50 Sk), pričom žalovaný 2/ odhad nákladov určil v sume 7.165,34 eur (215.863,07 Sk). Ako ďalej žalobca uviedol, žalovaný 1/ len zhrnutím poukázal na súkromný znalecký posudok a iba všeobecne uviedol, že nesúhlasí so závermi súdu ohľadom záverov znaleckého posudku, že je nepodstatné, že znalec vyhodnotil škodu ako totálnu, keďže určil všeobecnú hodnotu vozidla v čase dopravnej nehody a že rozhodujúcou okolnosťou by bolo len to, ak by žalovaný preukázal, že vykonanou opravou došlo k zhodnoteniu veci. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu. Z následného záveru znalca, že sa jednalo o totálnu škodu a oprava by bola neekonomická, nie je možné vyvodiť, že náklady na opravu vozidla neboli účelné. Samotná oprava nepriniesla žalobcovi ako poškodenému zlepšenie úžitkových vlastností vozidla s poukazom aj na prílohu k faktúre, z ktorej vyplýva, aké časti vozidla boli opravované. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/.

24. K odvolaniu žalovaného 2/ sa písomným podaním zo dňa 20.4.2018 vyjadril žalobca. Ohľadne tvrdenia žalovaného 2/, že súd prvej inštancie neprihliadol na záver znaleckého dokazovania, žalobca uviedol, že účelnosťou, nevyhnutnosťou a primeranosťou vynaložených nákladov sa súd v odôvodnení rozsudku zaoberá práve v kontexte „preukazovania“ bezdôvodného obohatenia, kedy záverom súdu je, že k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu neprišlo. Zároveň poukázal na zákonný rámec práva na náhradu škody, pričom poukázal na body 42 a 46 odôvodnenia rozsudku. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný 2/ sa snaží „vnútiť žalobcovi určité konanie“, ktoré nemá oporu v platnom

právnom poriadku, kedy žalobca, ktorý nespôsobil predmetnú škodu, by bol nad mieru zaťažený nielen predávaním nepojazdného motorového vozidla, ale aj hľadaním prípadného „rovnocenného“ motorového vozidla s neistým výsledkom. Žalovaný 2/ opieral dôvodnosť svojho postoja o znalecký posudok, ktorý má odporúčací charakter. Žalobca dodal, že predmetné motorové vozidlo nebolo možné zaistiť pred vniknutím, rovnako tak ho potreboval na výkon svojej podnikateľskej činnosti, preto bolo potrebné bezodkladne dať opraviť vozidlo do pôvodného stavu pred poškodením, a teda účelne ho dať opraviť, keďže vzniknutá škoda bola žalobcovi vnútená. Ako tiež žalobca uviedol, účelom opravy poškodenej veci, v tomto prípade motorového vozidla, je dať predmetnú vec do pôvodného stavu, prípadne môže nastať „vylepšenie vecí“. Vzhľadom k tomu, že nie je sporné, že sa žalobca bezdôvodne neobohatil, teda že si vec „nevylepšil“, je zrejmé, že účelom opravy poškodenej veci bolo dať vec do pôvodného stavu pred poškodením. Aj keď uvedená oprava žalobcom je nevýhodná pre žalovaného 2/, nemožno ju však v žiadnom prípade považovať za neúčelnú, najmä s poukazom na oporu v zákonnej úprave ustanovenia § 442 ods. 3 OZ, ktoré jednoznačne priznáva právo poškodenému, aby sa poškodená vec uviedla do predchádzajúceho stavu. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalobca skonštatoval, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, a teda vydaný rozsudok je správny a zákonný.

25. K vyjadreniu žalobcu sa následne vyjadril žalovaný 2/, ktorý naďalej zotrval na svojej argumentácii a žiadal žalobný návrh v celom rozsahu zamietnuť, resp. napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

26. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu, zotrval na totožných argumentoch uvádzaných vo svojom odvolaní zo dňa 26.3.2018.

27. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov odvolaní žalovaného 1/ a 2/, ich rozsahu a vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 379 CSP a § 380 CSP). Pokiaľ ide o skutkový stav veci, v štádiu v akom dospel v dokazovaní súd prvej inštancie, odvolací súd má za to, že skutkový stav bol zistený dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd má za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP, a preto je viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

28. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré považuje za vecne správne.

29. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie vo vyhovujúcej výrokovej časti na tom právnom názore, že poškodenému žalobcovi patrí náhrada škody predstavujúca vynaloženie finančných nákladov v podobe úhrady faktúry za opravu predmetného vozidla po odrátaní plnenia zo strany žalovaného 2/ a odpočtu DPH, ktoré si žalobca mohol uplatniť, v súvislosti s uvedením vozidla do pôvodného stavu tak, aby vozidlo mohlo byť naďalej užívané. Z uvedeného dôvodu zaviazal žalovaného 1/ a 2/ k zaplateniu sumy 4.035,31 eur s príslušenstvom, ktorá suma predstavovala rozdiel medzi skutočnou škodou vzniknutou na vozidle žalobcu a sumou, ktorú dobrovoľne uhradil žalovaný 2/.

30. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že poškodenému žalobcovi bola spôsobená škoda pri dopravnej nehode na jeho motorovom vozidle bez toho, aby túto dopravnú nehodu akýmkoľvek spôsobom zavinil. Ďalej medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca za opravu vozidla - jeho uvedenie do pôvodného stavu zaplatil spolu sumu 7.349,81 eur s DPH, resp. 6.176,31 eur bez DPH. Z tejto sumy, ktorú žalobca vynaložil na opravu, mu bola zo strany žalovaného 2/ uhradená len časť vo výške 2.141 eur. Rozdiel - žalovaná suma 5.208,81 eur potom predstavuje tzv. amortizačnú zrážku, ktorú žalovaný 2/ ako poisťovňa neuhradil z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poisteného žalovaného 1/ s odôvodnením, že v tejto výške došlo k zhodnoteniu motorového vozidla žalobcu opravou.

31. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že tým, že sa vykoná oprava vozidla uvedením do pôvodného stavu pred poškodením tak, aby vozidlo mohlo byť naďalej užívané, sa nemôže poškodený bezdôvodne obohatiť; poškodený len uvedie svoje vozidlo do predošlého stavu a následne žiada náhradu za uvedenie do predošlého stavu v peniazoch, teda v cene zodpovedajúcej oprave, čo umožňuje § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Skutočnou škodou podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa pritom rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Opačný výklad zákonných ustanovení § 442 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka by bol podľa odvolacieho súdu neprimerane prísny, pretože poškodenému z dopravnej nehody by neboli uhradené všetky náklady, ktoré na opravu svojho motorového vozidla reálne vynaložil.

32. Podľa ustanovenia § 427 ods. 1 a 2 OZ, organizácie vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

33. Podľa § 428 veta prvá OZ svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke.

34. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

35. Podľa § 443 OZ pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

36. Poškodenie vozidla pri dopravnej nehode nepochybne vedie k vzniku skutočnej škody na veci, lebo majetkový stav poškodeného sa znižuje práve o hodnotu, ktorú v dôsledku poškodenia vozidlo stráca. Výška škody je v zmysle § 443 OZ rozdielom medzi hodnotou vozidla pred poškodením, t.j. jeho obvyklou (trhovou) cenou a jeho zníženou hodnotou po poškodení, t.j. obvyklou cenou havarovaného vozidla. Odvolací súd ďalej konštatuje, že náklady na opravu vozidla zodpovedajú majetkovej ujme, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného s tým, že nielen motorové vozidlo, poškodené haváriou a náhradou nefunkčných častí automobilu novými súčiastkami, vyššiu hodnotu, resp. cenu na trhu nenadobúda, práve naopak, ale najmä „zhodnotenie“ vozidla bolo poškodenému protiprávnym konaním škodcu vnútené, a preto by bolo v rozpore so zásadami formálnej logiky, aby od skutočnej škody, ktorá vznikla poškodenému v dôsledku protiprávneho konania, bolo odpočítané „zhodnotenie“, spočívajúce v použití nových súčiastok, ktorými boli nahradené poškodené, nakoľko sa poškodený v žiadnom prípade bezdôvodne neobohatí, keďže vznik škody na majetku zapríčinil škodca a nie on sám, preto nemožno súhlasiť s názorom žalovaného 2/, že došlo k zvýhodneniu žalobcu. Je potrebné zdôrazniť, že každé vozidlo opravené v dôsledku havárie stráca na svojej trhovej hodnote.

37. Odvolací súd má tak vzhľadom na uvedené skutočnosti za to, že oprava bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu škodovej udalosti, pričom nie je možné prenášať povinnosť k úhrade nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného (žalobcu) a neodôvodnene ho znevýhodňovať voči škodcovi. Takéto zhodnotenie vozidla neprinesie žalobcovi na jeho vozidle zlepšenie úžitkových vlastností alebo zvýšenie jeho všeobecnej ceny, a preto o žiadnom bezdôvodnom obohatení nemožno uvažovať. Pri motorových vozidlách totiž platí, že vozidlá rovnakého typu, veku a stavu majú, ak je jedno nepoškodené a druhé opravované, na trhu vozidiel rozdielne ceny a to v tom zmysle, že vozidlo opravované má všeobecnú cenu nižšiu. To platí pre vozidlá nové alebo len málo používané, v prípade škody na vozidle starom a výrazne opotrebovanom dochádza spravidla opravou k zhodnoteniu. Aj tu však je rozhodujúce, ktorá z jednotlivých hlavných skupín vozidla bola pri škodnej udalosti poškodená a opravou prípadne zhodnotená, resp. či oprava predstavuje výrazné zlepšenie úžitkových vlastností vozidla. Odvolací súd dodáva, že stav, kedy najmä pri starších vozidlách poisťovne kráti plnenie o tzv. amortizáciu, teda ich presvedčenie, že výmenou poškodených, opotrebovaných dielov za nové, poškodené vozidlo de facto zhodnotili a teda vyplatili poškodenému viac, než na čo má nárok (bezdôvodné obohatenie), právom možno nazvať nespravodlivým. Aby výklad zákona smeroval k spravodlivému výsledku, musí náhrada škody poskytnutá v peniazoch zohľadňovať všetky prostriedky, ktoré poškodený vynaložil na opravu vozidla. Navyše toto takzvané zhodnotenie vozidla je poškodenému vnútené, nezavinil si ho sám, a preto ho nemožno znevýhodňovať tým, že sa naňho prenesie bremeno úhrady časti škody, ktorú mu spôsobil niekto iný porušením právnych predpisov. Ak je teda účelom

náhrady škody, aby žiadna majetková ujma vzniknutá poškodenému nezostala neodškodnená, je na mieste, aby žalobcovi bolo nahradené opotrebenie motorového vozidla, ktoré nie je povinný znášať sám.

38. Odvolací súd na zdôraznenie uvádza, že v danom spore bolo potrebné prihliadnuť primárne na hľadisko spravodlivosti. Plnenie poisťovne ako žalovaného 2/ by žalobcovi neumožňovalo dať vec (motorové vozidlo) do pôvodného stavu, čo je obsahom náhrady škody. Vozidlo bolo z technického hľadiska opraviteľné, žiadna z väd nevykazovala také znaky, ktoré by svedčili o totálnej škode z technického hľadiska. Za plnenie, ktoré žalobcovi žalovaný 2/ ako poisťovňa poskytol, by si žalobca nebol schopný kúpiť nové ani obdobné motorové vozidlo, ako náhradu za poškodené vozidlo. Žalobcu preto nemožno znevýhodňovať a prenášať na neho povinnosť úhrady nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu, keď na dopravnej nehode nenesie žiadnu vinu.

39. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že ak obnovenie majetkového stavu nie je možné inak, než za použitia nových náhradných dielov, je nutné takúto vykonanú opravu pokladať za účelne vykonanú, keďže táto smerovala k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Povinnosť úhrady nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu nie je možné prenášať na žalobcu a nedôvodne ho znevýhodňovať oproti žalovanému. Uvedený záver korešponduje s nálezom Ústavného súdu ČR II. ÚS 2221/07 zo dňa 19.3.2008, na ktorý poukazoval vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie.

40. K námietku žalovaného 1/, že súd prvej inštancie mal vyhodnotiť každý dôkaz, nakoľko mu túto povinnosť ukladá § 191 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že sa súd dostatočne nevyporiadal s predloženým znaleckým posudkom, odvolací súd uvádza, že túto považuje za nedôvodnú. Súd prvej inštancie sa v bode 46. napadnutého rozsudku vysporiadal so závermi znalca o neekonomickosti opravy vzhľadom na totálnu škodu motorového vozidla, z ktorých nie je možné vyvodiť neúčelnosť nákladov na jeho opravu. Súd mal za to, že významným hľadiskom pre určenie výšky náhrady je predovšetkým otázka, či opravou došlo k zhodnoteniu vozidla, vylepšeniu úžitkových vlastností a tým aj k prípadnému bezdôvodnému obohateniu poškodeného, pričom ak znalec uzavrel len otázku všeobecnej hodnoty vozidla v čase dopravnej nehody, nie je pre vec podstatné, že škodu vyhodnotil ako totálnu. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil správny záver, že rozhodujúcou okolnosťou by bolo len to, ak by žalovaný preukázal, že vykonanou opravou došlo k zhodnoteniu veci, teda k zvýšeniu všeobecnej hodnoty vozidla po vykonanej oprave oproti všeobecnej hodnote vozidla v čase škodovej udalosti, k čomu však v rámci predmetného konania nedošlo.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže tak dať za pravdu žalovanému 1/ ani žalovanému 2/. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vyčerpávajúco vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožnil.

42. Po preskúmaní veci na základe podaných odvolaní žalovaným 1/ a žalovaným 2/ dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. Obsah odvolaní nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Zároveň odvolací súd potvrdil súvisiaci výrok o náhrade trov prvoinštančného konania.

43. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

44. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný ohľadne odvolania podaného žalovaným 1/ ako aj žalovaným 2/, teda mu patrí náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

45. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).